

αυτονομικών αρχών, ἐνφ̄ δὲ περιορίζονται αὐστηρῶς εἰς τὴν διδασκαλίαν μόνον τῶν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου ἐγκεκριμένων μαθημάτων, δὲν τολμῶσι νὰ διδάξωσι θρησκευτικὰ εἰς τοὺς μὴ ρωμαϊκοὺς τὸ θρησκευμα μαθητᾶς.

Τὸ κατὰ τῶν ξένων σχολῶν κυβερνητικὸν τοῦτο μέτρον δὲν θὰ εἶνε πάντως τὸ μόνον κατὰ τῶν μέχρι τοῦδε ἀσυνδύτων προσηλυτιστῶν. Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι θὰ ἀποτελέσῃ ἀπλῶς ἀπαρχὴν συστήματος μέτρων, μεθοδικῶς μελλόντων νὰ ἐκκαθαρίσωσι τὸν ἀγνὸν ἑλληνορθόδοξον ἀγρὸν ἀπὸ τὰ ζιζάνια τῆς ξένης προπαγάνδας, ἧτις ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς οὐνίας καὶ οἰανδήποτε ἄλλην περιφέρει τὸ ρόγγος τῆς ἀνὰ τὴν ἄγνοιαν, τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν ἐπιπολαιότητα.

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΟΥΝΙΑ;

Ἄφ' ὅτου ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία ἔνεκα τῶν ὑπερφιάλων ἀξιώσεων τῶν Παπῶν αὐτῆς νὰ γίνωσιν ἀπόλυτοι δεσπόται καὶ κύριοι ὅλων τῶν χριστιανῶν ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ἔνεκα τῶν πλανῶν, διὰ τὰς ὁποίων διέφθειρε τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ παρεστράφη καὶ αὐτὸ τὸ σεπτὸν καὶ πανάγιον Σύμβολόν τῆς πίστεως, ἀπεσχίσθη καὶ ἀπεκόπη ἀπὸ τῆς ἑκκλησίας, καθολικῆς καὶ ἀπαστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ὀρθοδόξου, δὲν ἔβηκε νὰ ἐπινοήσῃ τρόπους, ὅπως προσηλυτίσῃ τοὺς Ὀρθοδόξους τ. ἔ. ὅπως ὑποτάξῃ αὐτοὺς εἰς τὸν Πάπαν τῆς Ρώμης. Ἰδιαιτέρως ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐπειξῆς ἡ Ρώμη ἐπαφελουμένη τὰς δυστυχίας, αἱ ὁποῖαι ἐπληξάν τὸ ταλαίπωρον ἔθνος ἡμῶν κατὰ τὰς μαύρας τῆς δουλείας αὐτοῦ ἡμέρας, ὅπως πολυώνυμα μοναχικὰ τάγματα δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων καὶ ἐξαιρέσειεν αὐτὰ εἰς τὴν Ἀνατολήν, ὅπως σώσωσι διήθεν τοὺς καυσιμένους διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν αὐτῶν Ἕλληνας εἰσάγοντα αὐτοὺς εἰς τὴν μάνδραν τοῦ Παπισμοῦ. Ἐκεῖνος, ὅστις μετὰ προσοχῆς μελετᾷ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἡμετέρου ἔθνους ὑπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγόν, φοιτῆται ἀληθῶς πρὸ τοῦ ἀπηνού; διαγμοῦ, τὸν ὁποῖον τὰ τάγματα ταῦτα διεξήγαγον πρὸς ἀποπλάνησιν τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων τῇ συγκαταθέσει, τῇ εὐλογίᾳ καὶ τῇ χορηγίᾳ αὐτῆς τῆς Ρώμης. Ἴδου τί ἔγραψε τῷ 1622 ὁ Πάπας Ρώμης Γρηγόριος ὁ 11'. ὅταν ἴδουσι τὴν Ρωμαϊκὴν Προπαγάνδαν χάριν τῆς προσηλυτίσεως τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων. «Ἔργον τῆς Προπαγάνδας εἶνε νὰ φρονιζῇ περὶ τῆς ἐπιστροφῆς ἑκείνων τῶν ἄλλοτε διὰ τοσοῦτων ὥραιων προτερημάτων προικισμένων λαῶν τοῦ Τουρκικοῦ Κράτους, οἵτινες νῦν κείνται ἐν καταιστάσει ἡλιθιότητος, ἀνέλαβον δὲ σχεδὸν τὴν φύσιν τῶν θηρίων καὶ διατηροῦνται μόνον ὅπως χρησιμεύσωσι πρὸς πληθυσμὸν τῶν κατοίκων τοῦ Ἄδου χάριν τοῦ διαβόλου καὶ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ». Κατὰ τὸν πόλεμον αὐτόν, ὅστις διήρκεσε καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας τῆς δουλείας καὶ ἐξακολουθεῖ καὶ μέχρι σήμερον, μολονταί ἤλλαξαν οἱ χρόνοι καὶ ἐπομένως καὶ τὰ μέσα, εἶναι ἀπάνταστος ἡ ποικιλία τῶν τεχνασμάτων, τὰ

ὁποῖα μετεχειρίσθη ἡ Ρωμαϊκὴ Προπαγάνδα. Διὰ φυλλαδίων ἀνονούμων ὑβρίζετο καὶ ἐπροηλακίζετο ἡ Ὀρθόδοξος ἡμῶν πίστις, ὠνειδίζετο τὸ Ἑλληνικὸν ἡμῶν ἔθνος, ὅτι δῆθεν τὰ δεινὰ τῆς δουλείας ἐπληξάν αὐτὸ ὡς τιμωρία, διότι ἀπεστάτησαν ἀπὸ τοῦ Πάπα Ρώμης, ἐμυκτηρίζοντο αἱ τελεταὶ καὶ τὰ μυστήρια τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καὶ ἐζητεῖτο νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι οἱ Ὀρθόδοξοι Ἕλληνας εἶνε σχισματικοὶ καὶ αἰρετικοί, καταδικασμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, διότι δὲν ἀναγνωρίζουσι τὸν μόνον τοποτηρητὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, τὸν Πάπαν τῆς Ρώμης. Εἰς μίαν μάλιστ' Ἐγκύκλιον αὐτοῦ ἄλλος Πάπας τῆς Ρώμης δὲν ἐδίστασε νὰ ἀποκαλέσῃ τοὺς Ὀρθοδόξους χειροτέρους ἀκόμη καὶ τῶν Τούρκων. Ὅταν δὲ αἱ ὕβρεις καὶ οἱ προηλακασμοὶ δὲν ἔφερον ἀποτέλεσμα, τότε ἤρχιζεν ἡ διαβολὴ καὶ ἡ συκοφαντία τῶν Ὀρθοδόξων εἰς τοὺς κρατοῦντας, ἡ δωροδοκία καὶ ἡ χρησιμοποίησις παντὸς μέσου διαφθορᾶς, ὅπως τεθῶσιν ἐκποδῶν Πατριάρχαι καὶ Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι ἠγωνίζοντο ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἐκμύθιονον τὴν ζωὴν αὐτῶν παρασκευάζοντες τὸ ἔθνος εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτοῦ. Ἄλλοτε πάλιν οἱ Προσηλυτιστῆται περιβαλλόμενοι τὸ ἐνδυμα τοῦ καλοῦ Σαταναίου προσήρχοντο, ὅπως ἐπιχύσωσι δῆθεν ἑλπίαν καὶ ἔθνον εἰς τὰς πληγὰς τοῦ τετραυματισμένου ἔθνους διὰ τῆς ἰδρύσεως νοσοκομείων, πασχολομείων, ἰατρικῶν ἐφορειῶν, κτλ. καὶ ὅπως προσηλυτίσωσι ὅλην αὐτὴν εἰς τοὺς Πάπιστον. Καὶ ἐπὶ κριστοτέροντος ποικίμοι ὑπὲρ τῆς διαφθορίσεως τῶν Ὀρθοδόξων ἰδρῶσε κατὰ τόπους σχολεῖα, ὡς κέντρα προσηλυτισμοῦ, καὶ εἰς τὴν Ρώμην Σεμινάρια, ὅπου ἀποστῆλκοντο ἀρνησιθηρητικοὶ κινεῖς καὶ ἀρνησιπάτριδες καὶ αὐτοὶ ἔθνον ο «εὐλοὶ γεννησὶ διπλότεροι αὐτῶν» ἐπανηρχοντο εἰς τὴν Ἀνατολήν, ἵνα γεινωσι μητροκτόνοι τ. ἔ. πλήξωσι καὶ θανατώσωσι τὴν μητέρα αὐτῶν Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, ἧτις ἐγέννησεν καὶ ἐγαλουχησεν αὐτοὺς.

Ἐναντίον τῆς ἐπιδρομῆς αὐτῆς ἡ Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχειὸν Κωνσταντινουπόλεως κρατερὰν ἀντέτασεν ἀνίστασιν. Οἱ θεολόγοι αὐτῆς στηρίζομενοι εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἱστὸν ἀρχῆς διέλυον τὰ σοφισματα τῶν Προσηλυτιστῶν, μετὰ μεγάλης πολυμαθείας καταρραμίζον τὰς πλάνας, καὶ τοὺς νεωτερισμοὺς τῆς Ρώμης καὶ ἀνεκαλύπτουν ποῖα ἴσαν τὰ πραγματικὰ ἐλατήρια, τὰ ὁποῖα παρεκίνησαν αὐτὴν νὰ προσηλυτίσῃ μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων. Οἱ Ὀρθόδοξοι Πατριάρχαι καὶ ἀρχιερεῖς, ἀψηφόντες παντὰ κίνδυνον, κατώρθωσαν νὰ διαλύωσι τὰς πλεικτάνας αὐτῶν καὶ ἐν μέσῳ τῶσιν ἔσφερᾶς δουλείας νὰ διατηρῶσι τὸν Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν λαὸν σταθερὸν καὶ ἀμετακίνητον εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων αὐτοῦ. Διὰ καταλλήλου θρησκευτικῆς διδασκαλίας ἐν τοῖς σχολείοις καὶ ἐπ' ἐκκλησιαίς, δια γραμματίων καὶ ἐγκυκλίων ἐσπευδον νὰ διαφωτίσωσι τοὺς γονεῖς περὶ τοῦ μεγάλου κινδύνου, τὸν ὁποῖον διέτρεχον τὰ φίλτατα αὐτῶν, φοιτῶντα εἰς τὰ Προπαγανδικὰ Σχολεῖα, ὅπου δὲν διεφθείρετο μόνον ἡ ἀληθινὴ ὀρθό-

δοξος πίστις, ἀλλὰ διεστρέφοντο καὶ ἡ ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ ἐψυχραίνοντο ἐπιτηδεῖως ἡ ποὺς τὸ ἔθνος καὶ τὰ ἰδιαιτικά αὐτοῦ ἀφοσίωσις τῶν Ἑλληνοπαίδων. Καὶ τὴν ἡμῶν αὐτὴν διεξήγαγον οἱ ἀοιθίμοι πατέρες ἡμῶν διὰ τῶν ἰδίων μόνων δυνάμεων ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑποστηρίξεως καὶ προστασίας ἔξωθεν, ἀδίστακτον ἔχοντες πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ πεποιθήσιν εἰς τὸ δίκαιον τοῦ ἀγῶνος αὐτῶν. Καὶ ἰδοὺ διατί, ὅ αν καλλιτερεῖαι ἡμέραι ἀνέτειλαν διὰ τὸ Ἑλληνικὸν ἡμῶν Ἔθνος καὶ ὅταν τὰ διάφορα αὐτοῦ τμήματα, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, ἤρχισαν νὰ χαιδεύωσι τὸ φῶς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν ἀποκαταστάσεως, ἡ Ρώμη μετὰ προσπαθείας καὶ ἀγῶνας τῆς Προκαταστάσεως διαρκέσαντας ἐπὶ τέσσαρας ὅλους αἰῶνας μέλη σὺτῆς μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἠρόθμει μόνον τοὺς ὀλίγους ἐκαίνοους, ὅσοι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Βενετῶν καὶ τῶν Γεννουησιαίων παραμείναντες ἐν Ἑλλάδι ἐξελληνίσθησαν κατὰ τὴν γλῶσσαν, ἀλλ' ἔκειναι Λατῖνοι καὶ Παπικαὶ κατὰ τὸ δόγμα.

Ἐν λοιπὸν τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα ἡ πολυμήχανος Ρώμη ἐκέννησεν, ὅπως προσηλυτίσῃ γενικῶς τοὺς Ὀρθοδόξους, εἶνε καὶ ἡ Οὐνία ἢ ὁ Οὐνιτισμὸς. Ἐπειδὴ δηλονότι διὰ τὴν κοσμοκρατορίαν τῆς Ρώμης ὁ γόνος δὲν ἔχει σημασίαν, ἀρκεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ μίαν ἡμέραν ὁ σκοπὸς αὐτῆς, δηλαδή ἡ καθυπόταξις τῶν Ὀρθοδόξων ὑπὸ τὴν Παπικὴν ἐξουσίαν, ἡ Ρώμη ἵνα διευκολύνῃ αὐτὴν ἀπερρίσσει νὰ περιορίσῃ τὴν ἀπειρήσας ἀπὸ τῆς ἐξουσίας αὐτῆς νὰ προσκαλέσῃ τοὺς Ὀρθοδόξους, ὅπως κάμωσι τελεῖαν ἀβυστίαν ὄχι μόνον τῆς Ὀρθοδόξου αὐτῶν πίστεως, ἀλλὰ καὶ τῆς γλώσσης καὶ τῆς λειτουργίας καὶ τῶν ἱερῶν αὐτῶν ἑθίμων. ἠρκέσθη γενναιοφρόνως εἰς τοῦτο καὶ μόνον: ἵνα ἐνωθῶσι μετὰ τῆς Ρώμης οἱ Ὀρθόδοξοι, ὁφείλουσι νὰ ὁμολογήσῃσι μόνον πίστιν καὶ ὑποταγὴν εἰς τὸν ἀλάθητον Πάπαν Ρώμης, τὸν τοποτηρητὴν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, διατηροῦντες ὅλα τὰ ἄλλα, ὡς καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκ γενετῆς ἀνήκουσι. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐκαίνοι, οἱ ὁποῖοι ἀφῆκαν κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον τὴν πίστιν τῆς ἰδίας αὐτῶν Ἐκκλησίας καὶ ἠνώθησαν μετὰ τῆς Ρώμης ὀνομάσθησαν Οὐνῖται (Uniates), ἢ Ἐκκλησία αὐτῶν Οὐνιτικῆ (Uniate) καὶ ἡ αἰρεσις αὐτῶν Οὐνία. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον προέκυψεν εἰς τὸ μέσον τὸ τέρας ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε τέλειος Ρωμαιοκαθολικισμὸς καὶ δὲν εἶνε Ὀρθοδοξία, ἢ μάλλον εἶνε Ρωμαιοκαθολικισμὸς κρύπτων τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ὑπὸ τὸ ἀρχαιοκρηπὲς καὶ σκεπτὸν περίβλημα τῆς Ὀρθοδοξίας, ὡς ἡ στρουθοκίμηλος, ἵνα ἀποφύγῃ τὴν ἀποστροφὴν τῶν Ὀρθοδόξων. Ὀνομάσαμεν τὴν Οὐνίαν κεκοιμημένον Ρωμαιοκαθολικισμόν, διότι, καθὼς γινώσκετε, εἰς τὴν Ρωμικὴν Ἐκκλησίαν ἰσχύει ἡ ἀρχὴ «ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα». Τὸ ψεῦδος, ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία δὴθεν οὐσιώδης διαφορά μετὰ τῆς Παπισμοῦ καὶ Ὀρθοδοξίας, ἀφοῦ διατηροῦνται ὅλα τὰ ἔξωτερικὰ γνωρίσματα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἶνε τὸ δέλεαρ, ὅπως προσηλυτισθῶσιν οἱ δυσήνιοι Ὀρθόδοξοι εἰς τὴν Παπικὴν μίανδραν. Ὄταν ἀπαξ εἰσέλθωσι, τότε οἱ μέλλοντες κληρικοὶ αὐτῶν θὰ ἀποσταλῶσιν εἰς τὴν

Ρώμην, ἐκεῖ ὑπὸ τὴν δεξιάν καὶ πολυμήχανον καθοδήγησιν πεπειραμένον διαστροφῶν τῆς ἀληθείας θὰ ἐμποισθῶσι τὰς παπικὰς πλάνας καὶ γινόμενοι τέλειοι αὐτοῖ Ρωμαιοκαθολικοί, θὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν Ἀνατολήν, ἵνα ἐσωτερικῶς τὸ πρῶτον καὶ ἔξωτερικῶς κατόπιν ἀφωμοιάσωσι τοὺς προσηλυτισθέντας πρὸς τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς. Καὶ τί λέγω; Ἴνα τελεῖως ἐξασφαλισθῶσιν οἱ Πάπαι περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ σὺτῶν, ἐπειδὴ ὀλίγοι εἶνε οἱ ἀρνησισθησοὶ κληρικοί, οἵτινες μένουσι μέχρι τέλους πιστοὶ εἰς τὴν ἔξουσίαν αὐτῶν. θὰ προσκαλέσωσιν εἰς τὴν Ρώμην δι' Ἐγκυκλίων Παπικῶν κληρικοὺς ἐκ διαφόρων χωρῶν τῆς Δύσεως, ἵνα κατανίωσιν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς γλώσσης καὶ τῆς λειτουργίας τῶν Ὀρθοδόξων καὶ μεταμιέζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ σχῆμα Ὀρθοδόξων κληρικῶν καὶ ἐφοδιζόντες δι' ἀφθόνα μίσσην θὰ ἐξαποστῶσιν εἰς τὴν Ἀνατολήν πρὸς προσηλυτισμὸν τῶν Ὀρθοδόξων. Ἐντεῦθεν συμβαίνει, ὅτι οἱ παρουσιαζόμενοι πολλὰκις μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων Οὐνῖται ἱερεῖς οὐδὲν ἔχουσι τὸ κοινὸν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους, πρὸς τὰ ὁποῖα ἐστῆλησαν νὰ προσηλυτισθῶσιν, καὶ ἐφαρμόζεται εἰς αὐτοὺς ἀκριβῶς τὸ ἔλεγχον, ὅτι «ἐρχονται ὡς λύκοι βαρεῖς ἐν ἐκκλησίᾳ πορδαίαν».

Ὁ Ὀρθόδοξος ἄ. κ. ὁ Παπισμὸς μετῃμωρισμένος, ἀνασπᾶν ὅτι οἱ Ἕλληνες διὰ τῆς εὐφρίας αὐτῶν ἐπέκειντο ἐπιχειροῦν νὰ ἀνακαλύψωσι τὸν δόλον καὶ διὰ τὸν δόλον ἀπεμολούσῃ τὴν Ὀρθοδοξίαν αὐτῶν πίστιν καὶ μετ' αὐτῆς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐφορέσαν αἱ Ἅγιοι Γράφαι καὶ οἱ Πατέρες τῆς ἐκκλησίας τὸ ἄγιον τῆς πίστεως Σύμβολον, ἐπέκειντο τὴν προσοχὴν αὐτοῦ κατ' ἀρχὰς ἀλλοῦ. Ὅτι βλέπω, ὅτι ἐν Πολωνίᾳ οἱ Ὀρθόδοξοι ἐκ μόνου ἀνίσταντο εἰς τὸν προσηλυτισμὸν, κατῶρθωσε διὰ τῶν ὀργάνων αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα ἐξεπαίδευσε καὶ ἐφανείσεν ἐν Ρώμῃ, νὰ ὑποκλέψῃ ὑπογραφὰς τινὰς καὶ παρουσιάσῃ ὅλους τοὺς Ὀρθοδόξους ὡς ἐνωθέντας μετὰ τῆς Ρώμης, ὡς ἀσπασθέντας τὴν Οὐνίαν. Ὄταν ὅμως τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἀπέστειλεν εἰς τὴν Πολωνίαν τὸν περίφημον Κύριλλο τὸν Λούκαριν, τὸν μετὰ ταῦτα Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, καὶ οὗτος ἀπεκάλυψε τὴν πλεκτάνην, τότε οἱ Ὀρθόδοξοι ἀναταρραχθέντες διεμαρτυρήθησαν διὰ τὴν γενομένην ἀπάτην καὶ ἐδήλωσαν, ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἀποδεχθῶσι τι προκειμένου περὶ πίστεως ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Εἶνε ἀπερίγραπτα τὰ δεινὰ, τὰ ὁποῖα ὑπέστησαν τότε οἱ Ὀρθόδοξοι. Αἱ ἐκκλησίαι καὶ τὰ μοναστήρια αὐτῶν κατὰ μέγα μέρος κατεσχέθησαν ἢ κα' ἐστράφησαν, οἱ ἱερεῖς κατεδιώκοντο, τὰ παιδία ἀπέθνησκον ἀβίπτιστα ἐν Βίλνᾳ μάλιστα οὐδὲ ὕδωρ ἐπετρέπετο εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους νὰ ἀνελήσωσιν, ἀν μὴ ἀποδέχοντο τὴν ψευδένωσιν, τοὺς δὲ πασχάλους αὐτῶν ἄρτους ἦσαν ἡμιγκασιμένοι νὰ παρασκευάζωσι παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις. Βραδύτερον ἡ κατάστασις ἀπέβη πολὺ χειρότερα. Ἐτῶν Ὀρθοδόξων, λέγει νωτέρως ἱστορικός, ἄλλοι μὲν ἐτροχίσθησαν, ἄλλοι συνετρίβησαν τοὺς βραχίονας καὶ τὰ σκέλη, ἄλλοι ἐλογχεύθησαν καὶ ἄλ-

λοι ἐπι πασσάλων ἀπέθανον· αἱ γυναῖκες δὲ καὶ τὰ παιδιά αὐτῶν, αἱ μὲν κατακόπτοντο τὰ στήθη, τὰ δὲ κατακίοντο ἐπι ἑσχάρας. Καὶ τοῦ διαγμοῦ αὐτοῦ συνέχεια, μολοντί τὰ μέσα εἶνε συμφωνότερα πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, δύναται νὰ θεωρηθῆ, ὅτι συμβαίνει καὶ σήμερον ἐν Πολωνίᾳ, ὅπου ὁ ἀναβιώσας Οὐνιτισμὸς ζητεῖ νὰ ὑφαρπάσῃ παρὰ τῶν Ὁρθοδόξων 700 ὄλας Ἐκκλησίας, διότι δῆθεν αὐταὶ ἐκτίσθησαν ὑπὸ προκατόχων αὐτῶν Οὐνιτῶν.

Ἀπὸ τῆς Πολωνίας ὁ Οὐνιτισμὸς μεταπήδησεν εἰς ἄλλας χώρας καὶ ἰδίᾳ εἰς τὰς ὑπὸ τὴν Αὐστρίαν καὶ Οὐγγαρίαν διατελούσας καὶ χάρις εἰς τὴν ὑποστήριξιν, τῆς ὁποίας ἀμερίστου ἀπήλασε παρὰ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν Κυβερνήσεων τῶν χωρῶν ἐκεῖ ὡν, ἐσημίωσεν ἐπιτυχίας τινὰς χωρὶς νὰ κλονίσῃ τὴν Ὁσθοδοξίαν, ἣτις ἀπετέλει καὶ ἀποτελεῖ σήμερον τὴν μεγάλην πλειοψηφίαν τῶν ἀπὸ τοῦ ξένου ζυγοῦ ἀπελευθερωθεισῶν ἐκεῖνων χωρῶν. Ἀφροῦ δὲ ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῶν ἐν Ρώμῃ χάριν προσηλυτικῶν σκοπῶν εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἀποστελλομένου χρημάτος ἐσπάραξε τὰς ἀπὸ αἰῶνων κηρωρισμένας, ἀλλ' ἐν πλήρει εἰρήνῃ καὶ ἀδελφικῇ ἀγάπῃ μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου διαβιούσης Ἐκκλησίας τῶν Ἀρμενίων τῶν Σύρων καὶ τῶν Κοπτικῶν, ὁ Οὐνιτισμὸς ὡς ἡμεῖς χάσμα μέγα καὶ μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων ἀδελφῶν τῆς Συρίας. Καίτοι δὲ ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ παλαιῶντος αἰῶνος πολυπληθεῖς ἐξ αὐτῶν μετὰ τοῦ κλήρου αὐτῶν ἐπαγγέλαντο εἰς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν ἐν τοῖς ἀποστολικῶν παροίοντες μέτροι σήμερον εἰς τὴν Οὐνίαν καὶ ὑποστηρίζουσιν ὑπὸ τῶν δευτερευόντων μοναχικῶν ταγματῶν τῆς Ρώμης, τὰ ὅποια ἕκονται τὴν Συρίαν, ἀνήκουστα ἐπιφέρει τραύματα εἰς τὴν πολυκατῆ Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἀνατολῆς. Ζητοῦν ἀκόμη εἶνε εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν αἱ φράσεις, διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἀοίδιμος Πατριάρχης Γρηγόριος κατὰ τὴν τελευταίαν εἰς Συρίαν ἐπίσκεψιν ἡμῶν ἐκαυτησίασε τὴν διαγωγὴν τῶν ψευδαδελφῶν Οὐνιτῶν, οἵτινες ἐξωτερικῶς κατ' οὐδὲν διαφέροντες τῶν Ὁρθοδόξων κληρικῶν δὲν παύουσι διὰ τῆς ἐξωτερικῆς αὐτῆς ὁμοιότητος ν' ἀποπλανῶσι τοὺς Ὁρθοδόξους. Ἐπιλαμβάνονται πάσης εὐκαιρίας ἅμα ὡς πληροφρονηθῶσιν, ὅτι Ὁρθόδοξοὶ τινες εἶνε δυσηρησθημένοι πρὸς τὴν κανονικὴν αὐτῶν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν, νὰ διευκολύνωσιν αὐτοὺς εἰς τὰς ἀπειθήσεις αὐτῶν τελούντες γάμους ἀναφανδὸν εἰς βαθμοὺς ἀπηγορευμένους ὑπὸ τῶν Κανόνων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἀφιλοκροτῶς δῆθεν προσφερόμενοι νὰ ὑποστηρίξωσιν αὐτοὺς παρὰ ταῖς ἐπιτοπίαις Ἀρχαῖς. Καὶ ταῦτα πάντα ποιοῦσι δῆθεν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης, πράγματι δὲ πρὸς ὄφελος τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Παπῶν αὐτῆς.

Ἐπεται τὸ τέλος. † Ο ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἄδεξία ἀναλήθεια.

Ὁ ἀνωμάλως τὰς διατριβὰς ἐν Ἀθήναις ποιούμενος ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ἐπισκόπου τῶν ἐνταῦθα «Καθολικῶν» σεβ. κ. Φιλιππούσης ἀκούσας τὰς ἐπισήμους πρὸς αὐτὸν παρατηρήσεις τοῦ κ. ἀντιπροέδρου τῆς κυβερνήσεως περὶ τῆς «σκανδαλώδους» καὶ «παρὰ νόμου» στάσεως τῶν οὐνιτῶν, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ λατινικὴ ἐπισκοπὴ εἶνε ἐξένη πρὸς τὴν οὐνίαν. «Οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον», εἶπε καὶ ὁ Πέτρος περὶ τοῦ Κυρίου ὅταν ἤσθάνθη τὸν κίνδυνον. Ἀγνοεῖ τὴν οὐνίαν καὶ ἡ ἐν Ἀθήναις ἀνοχὴ τοῦ κράτους ἐνοφηνωμένη λατινικὴ ἐπισκοπὴ ἅμα ἠσθάνθη τὸ δαμόκλειον ξίφος τῶν ἐλληνικῶν νόμων ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς. Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν—ὡς εἶνε πασίγνωστον—ὁ σεβ. κ. Χαλβατζῆς καὶ ἡ οὐνία του εἶνε τόσον γνώριμος τῷ σεβ. κ. Φιλιππούση, ὅσον πᾶσα λατινικὴ ἐκ τοῦ Βατικανοῦ ἐκπρορευομένη προπαγάνδα...

Ὅτι, ἄλλως τε, ἀνεμένετο.

Καθ' ἃ ἐξ εἰδικῆς ἐκ Γαλλίας ἀνταποκρίσεως γνωμοδοτήσας οἱ ἀναγνώσται τῆς «Ἐκκλησίας», ἡ ἐν Λυῶν ἐκκλησιαστικὴ ὀρθόδοξος παροικία ἐγένετο ἐπ' ἐσχάτων θεάσεων ἐπί των ἀγαθόνων ἐκ διατάξεως αὐτῆς ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀντεκκλησιαστικῆς καὶ ἀντορθόξου διαγωγῆς τοῦ ἐκ ἐκτετατοῦ ἱερέως Γεωργ. Γροπέτη, μετὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ παρασυστῆντων ἀποσπασθέντος τῆς κανονικῆς ὑφισταμένης ἐλληνορθόδοξου ἐνορίας καὶ ἰδρυσαυτοῦ ἰδίου σωματοῖον ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἑλληνικὴ Ἐστία» ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἀνατροπῆς τοῦ ἐν Λυῶν κανονικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καθεστώτος. Παρὰ τὰς πατρικὰς διοικητικὰς προσπάθειάς τοῦ κυριάρχου μητροπολίτου σεβ. Θυατείρων κ. Γερμανοῦ, οἱ ἀποτελέσαντες τὴν λεγομένην «Ἑλληνικὴν Ἐστία» καὶ πῆξαντες ἴδιον εὐκτήριον οἶκον ἐν Λυῶν εἰς τοσοῦτο ἐμπαθείας ἐξίκοντο, ὥστε, μὴ ἐπιτυχάνοντες τὴν κύρωσιν τῶν ἀθαιρεσιῶν των παρὰ τοῦ μητροπολίτου αὐτῶν, ἤρξαντο συνειννοῦν μετὰ τῶν ἐν Ἀθήναις Οὐνιτῶν, δι' ἐκβιαστικῶν δὲ πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτῶν ἀρχὴν τηλεγραφημάτων ἠπέλιθσαν ὅτι θὰ προσέλθωσιν εἰς τὴν οὐνίαν. Καὶ ὁ μὲν κυριάρχης μητροπολίτης μετὰ τὰ ἀτελεσφόρητα αὐτοῦ διαβήματα ἠναγκάσθη νὰ ἐπιβαλῇ εἰς τὸν ἱερέα Γροπέτην τὴν ποιήν τῆς ἀργίας, οἱ δὲ ὁπαδοὶ αὐτοῦ ἀποκηρύξαντες τὴν μητρόπολιν Θυατείρων ἐξήτησαν παρὰ τοῦ διαβόητου ἐν Ἀθήναις οὐνίτου ἐπισκόπου Γεωργίου Χαλβατζῆ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴν οὐνίτου ἱερέως, ὡς τοιοῦτος δὲ καὶ ὄντως ἀπεστάλη πρὸς αὐτοὺς ὁ ἀδελφός αὐτοῦ Δωρόθεος Χαλβατζῆς. Δὲν